



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.**

**Leroy, François**

**Pragae, 1666**

Capvt XVII. De Christi Jesu cruce perpetua, memori mente assidue  
circumferenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

mirum fiat, ut & occultas illas Domini pœnas honoremus, ac quasi compensemus, nostrâ similibus molestiarum patientia; & illarum accessione & tanquam tactu, passiones nostræ sanctitatem quandam & vim majorem accipiant, eoque evadant æterno Patri acceptiores.

Similiter autem, ut ad earundem Christi pœnarum venerationem, interdum suscipiamus aliquid operis ad pietatem aut pœnitentiam pertinentis; earum pro nobis à Salvatore tam amanter toleratarum gratiâ, nostram adversus eum propensam mentem, devinctumque animum, vel eos saltem officio religiosè professuri.

## CAPVT XVII.

*De Christi JESU cruce perpetuâ, memoriam mente assiduè circumferenda.*

**V**idetur & hæc consideratio ad occultos Domini cruciatus ex parte pertinere. Nam quanquam satis compertum est, illum ab ortus sui primordijs, atque in reliqua deinceps vita, permultis exercitum incommodis, ærumnisque gravibus conflictatum fuisse, sive ob inopem duramque parentum vivendi conditionem, quorum usus laborumque particeps diu vixerit, sive ob acerbas acresve multorum insectationes, sive ob molestias vexationesque sponte susceptas, in prædicatione Evangelij, & mortalium procuranda salutis attamen, tum horum incomperata nobis est pars maxima, cum eorum pauca Scriptores sacri prodiderint, qui etiam vitam ejus omnem ab ætatis anno duodecimo, ad usque circiter trigessimum, quo parentum domo relicta ad labores sese accinxit disseminandi Evangelij, silentio suppressam præteriè: tum verò præsertim latet nos internæ molestiarum angores, & cruciatus animi, quorum amatore conficieba-



etur cor boni JESU, etiam cum nihil acerbi obveniret extrinsecus; ex quibus internis cruciamentis crux illa, de qua modo loquimur, compacta & constituta est. Ut mihi sanè vel ipsum crucis perpetuæ nomen, nonnullis novum atque insolens in re præsentis, futurum esse videatur.

Adstruamus igitur illum in primis, ex Sanctorum sapientumque sensu: tum autem ad ejus rationem ac pondus nonnihil reflexa cogitatione; exinde nonnulla vitæ spirituali apprimè conducibilia, consuetâ methodo conficiemus.

§. I.

*Cruce Christi perpetua quorundam Patrum Scriptorum & Asceticorum autoritate adstruitur.*

**I**n primis siquidem S. Augustinus sermone 32. de sanctis & ex eo S. Maximus in quodam sermone de Martyribus, de cruce perpetua Sanctorum agens, ea profert, quæ jure potiori in ipsum Christum convenient. Unde & crux Domini (inquit) non illa tantum dicitur, qua passionis tempore ligni affixione construitur; sed & illa quæ t. t. ius vita curriculo cunctarum disciplinarum virtutibus coaptatur, de qua mihi videtur Salvator dicere: Qui vult venire post me, tollat crucem suam; ut intelligas crucem, non ligni esse patibulum, sed vitæ virtutisq. propositum. Tota igitur vita hominis Christiani, si secundum Evangelium vivat, crux est atq. martyrium.

S. Bernardus (ut quidam referunt) sermone quodam ita loquitur: *Volve & revolve totam vitam boni JESU, & non inveni- Alex. Ca. lam. in sent.* es eum nisi in cruce. Ex quo enim carnem assumpsit, semper in pena fuit, in amaritudine & angustia. Idem expressè docet Doctor mellifluus in Tractatu de Passione, ex quo nonnulla retulimus antea, cum de tribus Christi comitibus ageremus. Quod etiam pluribus infra confirmans, cum Christum dixisset tradidisse in mortem animam suam: mor-



cap. 35. *mortem autem crucis (subjungit) non breviter transeuntis, sed à principio ortus sui in finem mortis durissima, perdurantis: fixus enim superius vestra commendavimus charitati, crux optimi JESU Christi, non tantum fuit unius diei, sed tota vita illius crux fuit & martyrium.*

Referuntur etiam ex S. Brixiano ad illud Canticorum  
 Ildeph. Flo- cap. 8 *sub arbore malo suscitavi te; verba quædam huc bellè  
 res de Mar- cadentia, nam is sententiam hanc de Christo & cruce inter-  
 tyr. n. 1347. pretans: Pulchrè (inquit) convenit in Christum, quia ita  
 promptè ad crucem accessit, itaque tota vitâ eam est amplexa-  
 tus, ut sub ea natus esse videtur. S. Bonaventura opu-*

cap. 6. *sculo de perfectione vitæ: A prima die natiuitatis suæ, usque  
 ad ultimum diem mortis suæ, fuit semper in passionibus & dolo-  
 ribus; sicut ipse testatur per Prophetam dicens: Pauper sum  
 ego, & in laboribus à juventute mea. Et alibi dicit: sui flag-  
 ellatus tota vitæ, id est, toto tempore vitæ meæ. In quem  
 etiam sensum Christus ipse loquens inducitur in libello de*

L. 3. c. 18. *Imitatione: Ab hora ortus mei usque ad exitum in cruce, non  
 defuit mihi tolerantia passionis. Et alio loco idem autor:*

L. 2. c. 12. *Nec enim (inquit) JESUS Christus Dominus noster, unâ horâ  
 sine dolore passionis fuit, quamdiu vixit. Ubertinus de Ca-  
 sari in Arbore vitæ crucifixæ Jesu, idem pluribus persequi-  
 tur, nominatim autem in 1. Prologo, de quadam agens il-  
 lustratione cœlesti, quâ didicit ubique intueri dilectum  
 hoc est, JESUM crucifixum: Et tunc (ait) tota Christi vitæ col-  
 ligebatur in ejus passione & cruce; & in omni actu vitæ suæ  
 ubi occurrebat JESUS semper cruce transfixus.*

Eodem spectat quod dixit S. Bernardinus à nobis citat-  
 De B. V. tus parte 1. hujus opusculi: Beatam Virginem crucifixam  
 Serm. 6. a. 2. Crucifixum concepisse. Et illa Nicolai Eschij in exercitio  
 c. 1. cruciformi, quod parte 3. aliâ occasione posuimus; ubi  
 hortatur nos, ut corpus & animam semper & ubique cruci-  
 figamus, *juxta exemplar Christi JESU, qui semper (inquit)*  
 cruce



crucifixus vixit, & crucifixus ex hoc saculo migrare voluit. Porro ut eam nubem testium, quarundam etiam Christi Sponsarum testimonijs addenssemus; S. Tereſiam jam audi- *Itin. perf. c.* vimus edicentem: Christum, quoad vixit, crucem tulisse, *17.* eamq; gustus ac suavitatis expertem. Sanctæ etiam Mech- *L. 2. c. 6.* tildi ipse Christus indicare dignatus est: se ab infantia usq; ad suum è vita excessum, perpetuò habuisse præ oculis ama- ram passionem suam, & singula eorum quæ sibi toleranda essent, nusquam intermissâ cogitatione versasse: quod item rursus in 1. parte admonuimus.

Præclarè itidem S. Catharina Senensis; quæ in preca- tione quadam Romæ conceptâ in festo Annunciationis, ita Virginem Deiparam alloquitur: *Ego video Verbum istud divi- num statim atq; in te fuit inscriptum, absq; cruce sancti desiderij non fuisse: verum mox ut in te conceptum fuit, continuo ei fuisse inditum atq; insitum desiderium moriendi, pro humana salute. Proinde ei magna crux fuit, tam diu sufferre desiderium illud, quod ipse illico voluisset adimpleri. Quem porro Librum si- gnificat hæc sancta Virgo, exarari coepsum in ipsa Verbi in- carnatione, Librum inquam crucis spiritualis, seu crucian- tis desiderij; eundem in cathedra crucis esse denique per- fectum atque completum, docet B. Laurentius Justinianus, Triumph- dum ita loquitur: Quamobrem cum scribere compleisset, ni- *Chr. agon. c. 20.* bilq; superesset scribendum, dixit: Consummatum est, &c.*

Expressius autem eadem S. Catharina epistolâ quadam *Ep. 24.* ad Petrum Cardinalem Ostiensem; ubi Christi exemplo il- lum adhortans, ut (quod ipsa ait) *in mensa crucis comedat ci- bum divini honoris;* disertè pronunciat: *maiorẽ in Christo fuisse crucem desiderij cruce corporali, atque illam portasse à principio, usque ad finem vitæ.*

Præ cæteris autem in hoc argumento disertam invenio *Vii. c. 56.* B. Angelam Fulginiensem; quæ eam rem in tantum exag- gerat, ut non dubiter quodam loco dicere: tantum tamq;



acutum fuisse dolorem in anima Christi, dum esset in utero Matris, quantum postea passus est in cruce, hoc uno excepto, quod veram non haberet eorum tormentorum experientiam. Idque se ait in mentis excessu eum in modum planè cognovisse. Verùm sanctæ viduæ verba, plusculum oportuniùs reddam paragrafo sequenti.

Cæterùm cum eo argumentò conscripti extant pij quidam libelli; ex ijs, si ad manum forent, liceret fortassis hunc testium indicem locupletare: sed quando nos illi jam deficiunt, ijs erimus, quæ in præsentia occurrere, contenti

## §. 2.

*Crux illa Christi spiritualis, quibus ex partibus consistit.*

Atque ex his quæ jam delibavimus, utcunque licebit, **A**ejus crucis Christi spiritualis, quam perpetuam appellamus, notionem aliquam mente effingere, & quibus rebus, ceu partibus constet, definire. Ad illam quippe construendam concurrere, tum reliquæ omnes externarum internarumq; afflictionum species, quæ bono Jesu non facile ullo seu loco seu tempore defuerint; tum verò maxime assidua illa subeundæ crucis & mortis acerbissima recogitatio; cum ut etiam antea indicatum est, passionis suæ haud unquam deponeret memoriam, sed dolorem suum in conspectu semper haberet. Hinc quippe in ejus anima subnascebatur affectus duplex, cujus utriusque motibus sibi adversis & pugnantibus in speciem, mitissima illa anima dies noctesque vellicaretur. Alter, horror quidam & averfatio tormentorum, quæ subeunda sibi præsentisceret, ea nimirum refugiente (sed quæ ipse mensurâ statueret) atque exhorrente naturâ; quem ille affectum, instante horâ passionis, usque eo permisit invalescere, ut præ agonia multo sanguine sudaverit. Alter, ex opposito insurgens, earundem poenarum ingens ac morâ impatiens desiderium, ob illam, quæ sollicitabatur assidue, paterno præcepto obsequendi, atque ad salu-

tem



tem mortales adducendi, cupiditatem. Quibus affectibus inter se commissis, necesse erat in ejus animo collisionem, luctamve non levem existere; ut eapropter coartari & tanquam opprimi se diceret, impatienti desiderio earum rerum, quas animæ pars (ut vocant) inferior tantopere averfaretur.

Quod enim nonnulli in re præfenti dissentiunt; negantes, Christum, nisi appropinquante passionis tempore, dolorem illum ex futuræ suæ passionis præfensione antecapere potuisse, hac ratione ducti: quod mala quæ adhuc absint longius, neq; prævideantur ut de propinquo imminetia, non ita nata sint commovere sensus, & dolorem aut tristitiam ingenerare: quo argumento Joannes Nider, ait. *Formic. l. 1. c. 11.* Christum fuisse semper martyrem, notitiâ scientiæ infusæ, sed non sensu doloris, & experientiâ. Id, inquam, non satis est, ut quemquam à nostra opinione dimoveat, quam vidimus in Sanctorum dictis non infirmum fundamentum habere. Siquidem, ut libenter concedimus, cum jam è propinquo malum impendere cernitur, majorem in eo inesse vim ad concienfos immutandofq; sensus nostros, & quandam in nobis progignendam velut anticipatam experientiam jam jam instantis urgentisq; doloris: non adeò tamen negari potest, etiam longius absentis mali, sed certò aliquando obventuri ita expressam atque attentam efficacemq; prænotionem esse posse, ut dolorem animo cruciatumq; grandem inferat, præfertim cum rei imago ita figuratur & subijcitur mentis oculis, perinde atque si non absens esse, sed coram nunc geri videatur.

Idq; nominatim in Christo valuisse contendimus, qui & scientiæ infusæ perspicaciâ, futurarum pœnarum gravitatem, insolentiam, diuturnitatem, & reliqua adjuncta prænoverat, eaq; assiduâ versabat cogitatione; insuper & affectus suos, utramvis in partem habebat in potestate, passionique suæ proludens, ipsam pœnarum experientiam occu-

Zzz

pabat



pabat patiendi desiderio, & longum amarorem libens ostendens; forbebat. Jam si, uti docet piorum hominum experientia, Salvatoris passio pridem præterita, jamque adeo ad illum discrucandum nihil attinens, attamen attentè recogitata eam vim habet, ut mœrorem, luctum, dolorem in animis meditantium conciret, ex sola cum Christo jam olim passo compassione: multò sanè id magis efficere potuit, nondum exhaustus iste calix, idque in corde ejus cui propinquandus apparabatur, quique illius ingratisimam amaritiam immenso meliùs comprehenderet, quàm attingere valeat, cujusvis hominis contemplatio.

Tandem cum (veluti SS. Birgittæ ac Teresiæ revelatum est divinitus, nosque primà parte pluribus docuimus) ipsa Dei Mater, ex eo saltem, quo ei B. Simeon denunciata, futurum aliquando, ut ipsius animam doloris gladius transingeret, in magna vixit perpetuâque amaritudine, præ illarum, quas filio suo obventuras cognosceret, acerbissimam expectatione: nunquid filium ipsum censebimus, cujus res unicè agebatur, eâ causâ immunem fuisse tristitiæ, neque ullam ad ejus doloris partem pertinuisse? Quin imò credemus, & ipsum vixisse in perpetua amaritudine & prægustatione crucis suæ: tamen illum dolorem suum corde premeret, & intra mensuram sibi placitam, cum magna interni externique hominis tranquillitate, contineret.

Audiatur hinc denique B. Angela, sermone simplici, sed luculentè tamen, ita confirmans. Sic enim loquitur de gens de tertia Christi societate, hoc est summo dolore: *in*

*Vit. c. 61. illo momento, quo fuit anima illa humano corpori & Divinitati unita, statim in utero Virginis Matris sue incepit sentire summum dolorem, intelligendo universaliter & singulariter omnes penas & quamlibet per se, quas ipsa anima cum sua carne experiri debebat, & pro nobis tolerare. Et sicut propinquus mortis factus fuit in agonia, & in tanta tristitia, quod corpus sudorem*



rem sanguineum usque ad terram emisit, propter hoc quod acerbitate mortis praevidebat: ita anima Christi praevidendo ista tormenta sibi affutura, summo dolore dolebat, quamvis corpus non experiretur tantum, sicut quando passioni fuit Christus propinquus. Et infra: Sciebat, & continuè considerabat, à quibus, & quando, & quomodo, & quantum debebat affigi, interfici, deludi, & mactari; & videbat se ad hoc natum, & venisse in mundum: unde non poterat esse nisi in dolore, &c. Ad extremum ita concludit in rem nostram: Et sic tota vita Christi fuit associata summo dolore, tristitiâ, & afflictione.

Maneat igitur quod dicebamus: Christum per omnem vitam, cum futuram passionem suam certâ prænotione, comprehenderet, magnum animo dolorem ac cruciatum, exinde cepisse; atque ex his internis angoribus (ut alia deessent extrinsecus) occultam, sed gravem, sed longam & perpetuam crucem, benignissimo Salvatori constructam ac constitutam fuisse.

Quo loco & istam adferre liceat à proposito non abhorrentem cogitationem: Quemadmodum ex ritu recepto, summo Pontifici ejusve à latere Legato, quocumque procedant, crux antefertur: ita Christum Dominum, qui & Pontifex noster appellatur ab Apostolo, & pacis cum mundo conciliandæ gratiâ, Legatus est de Latere Patris (quippe quem virum coherentem sibi, ipse per Prophetam appellat *Zach. 13.* Pater) quidquid animo ageret prætenderetve, vivam & ob oculos perpetuò obversantem habuisse futurorum suppliciorum imaginem; ipsamque adeo crucem suam, quocumque pergeret, quocumque se verteret, sese quodammodo antecedentem aspexisse.

§. 3.

*Tam præproperi in Christo Crucis complexus, causæ nonnullæ.*

Hinc



Hinc autem in primis mecum colliget pius Asceta, quātingens fuerit in Christo JESU, & quantopere flagrans crucis amor. Qui cum posset, si vellet, salvo etiam precepto Patris, & incolumi atque integra salutis humanæ procuratione, in tempus huic rei præstitutum differre passionis sensum; & aversâ aliò futurorum malorum imagine, omnem crucis suæ præsumptionem ac prægustationem declinare; voluit tamen ab ortûs sui principio, & per omnia deinceps momenta vitæ, in assidua tormentorum suorum præsentione ac recogitatione versari; eaque ratione crucem suam, quæ paucarum horarum esse poterat, vitæ suæ commenam atque coævam, eoque perpetuam, facere. Itaque nec ipsum nascendi tempus sustinens, etiam in materno utero, ipsoque aded primo sui conceptûs momento, ut cum Apostolo Paulo primâ parte diximus, moriendi legem sibi à Patre impostam defixit in medio cordis sui, oblatamque crucem ardētè complexus, jam tum sponte suâ in illa distentus est; omnes illius acerbitates semper in mente, semper in desiderio habens, earumque gustum atque experimentum anticipans; ut ex eo momento (prout Sanctus indicat Bernardinus) veluti crucifigi cœperit, & in cruce conceptus, in cruce natus, omni denique vita in cruce versatus, & non tantum mortuus dici possit. Tantus amor crucis, tantum tamque insolens patiendi desiderium fuit.

Hujus autem tam pronæ in Christo, adeoque effusa, ut dicam præcipitis, in cruce sua complectenda prægustandive, cupiditatis, cum multæ causæ possint adferri; istæ occurrunt in præsentia, ad exemplum nostrum, usumque cum primis accommodatæ.

*Prima:* ut hoc pacto evidentiùs ingentem suum erga nos amorem ostenderet; quorum utique salutis negotium ita cordi haberet præ cæteris, ut nullam sibi in eo procurando moram indulgens, quo primùm momento vivere, eodem



dem salutis nostræ servire, eodem pro nobis satisfacere occiperet. Nam (ut inter alios loco suprâ laudato ait S. Bernardus Senensis) *ab instanti conceptionis fuit in Christi anima totus actus internus, quo DEO pro omnibus satisfecit, & quoad omnem penam & mortem DEO placitam seu exactam, se promptissimè exposuit.* Ut ea denique contemplatione, pudeat nos pigeatq; aliquando nostræ (ut mollissimè dicam) in eo redamando inertia; itaq; deinceps nos comparemus, ut unica nobis sollicitudo sit illi vivere, illum diligere, illius honori ac gloriæ, quantumvis dura atq; acerba offerantur, obsecundare; verbo (quod graviter à S. Cypriano dictum. *De orat. Doct.* est) *Christo nihil omnino præponere, quia nec nobis quidquam min.* ille præposuit.

*Secunda:* ut hac ratione in animis nostris aliquantum molliret crucis horrorem, eamq; doceret non adeo à nobis refugiendam aut repellendam esse, sed è contra in ea inesse quiddam, propter quod requiri atque amari digna sit: quando ipsa DEI Sapientia, sciens utique reprobare malum & eligere bonum, crucem suam ut rem oppidò desiderabilem, votis etiam præfestinationis expetierit, eiq; à vitæ principio ad ipsum è vita exitum, indissolubili amoris nexu copulata sit.

Itaque & ab his, qui se ut magistrum ac ducem consecrari affectent, jure postulat, ut suo exemplo crucem suam ferant *quotidie*, hoc est, assiduè ac perpetuò, prout suam. *Luc: 9.* ipse Salvator perpetuò tulit: perinde ac si nobis edicat, ut ait S. Hieronymus: *Nisi anima vestra ita ad crucem fuerit præparata, sicut mea fuit pro vobis, mei discipuli esse non potestis.* In ps. 95. Atque ut idem S. Doctor scribens in S. Matthæum: *In alio, In c. 10.* inquit, *Evangelio scribitur: Qui non accipit crucem suam quotidie, ve semel putemus ardorem fidei posse sufficere, semper crux portanda est, & semper nos Christum amare doceamus.* *Matth.*



## §. 4.

## Rationes alia eodem spectantes.

**T**ertia: Ut eodem exemplo discamus, crucis mortificationisq; studium, non in seram ætatem differendum, sed à teneris annis continuò capessendum esse; sicut scriptum est: *Bonum est viro, cum portaverit jugum ab adolescentia sua.* Quod verò, amabò, jugum Christi est, nisi crux Christi?

Quamobrem semper delectatus sum pià quadam parvuli Jesu imagine, quippe ad sensum hunc animis ingignendum bene apposità: in qua ille spectatur tenelli pueri specie, crucem humeris bajulans, spinoso sero præcinctus caput, nudo corpore; juxta ac si indicet, in se quidem mortem nullam esse, quò minùs actutum ducatur ad pulchram mortem; quin promptum esse se atque avidum, vel nunc (si liceat) in crucem agi atque suffigi, & ita implere opus redemptionis nostræ. Quà equidem formà fertur dulcis Jesus B. Osannæ Mantuanæ etiam puellulæ, sese videndum præbuisse.

Aut illa altera ejusdem pueri Jesu, sed grandiusculi effigie, lavà manu crucem subvectam humeris, detra calathum, in quem funes, flagella, clavi, spina, & reliqua illa amara passionis argumenta congesta videas, animosè præferentis. Quò significetur, quod dicebamus, innocentem & amabilem puerulum, sævam illam dolorum suorum congeriem perpetuò habuisse præ oculis, jam tum promptum involare in crucem, jam tum cogitatione ac desiderio in ea distentum suffixumq; fuisse. Quod etiam indicat priorì imagini adscriptum lemma: *In laboribus à juventute mea.* At enim, à *juventute mea*, inquis. Quia etiam, mi Jesu, ab ipsa porrò pueritia, ab infantia, ab ortu, ab ipsa conceptione tua. Ex quo enim mundum ingrediens, priscorum illorum sacrificiorum tenuitatem ac jeju-



nitatem suppleturus. *Ecce venio*, dixisti Patri, semper te aspexisti ut victimam Patri placando destinatam, perq; longos dolores, assiduosq; cruciatus præparandam, ac demum in ara crucis in odorem suavitatis consumendam: ut proinde, quasi cultrum sacrificalem jam tum jugulo defixum, circumferres, ita nullum momentum doloris vacuum transires. Ergo & hoc cuique à juventute sua, immò ab ipsa pueritia studendum est; ut legem illam ferendæ crucis, uniuersisq; à Deo impositam, defigat in medio cordis sui. Ut enim rectè S. Ambrosius: *Nulla Dei regna infirma atas*, semperq; potius dolendum nobis, quòd serò nimium ad crucis nos signa contulerimus, neque licuerit vel ab ipsis vivendi initijs, sancti amoris studium, atque amabilem Crucifixi disciplinam amplecti.

*Quarta*: Ut in longis vexationibus, prolixis morbis, aut (ut S. Augustinus loquitur) *in medijs gemitibus & parturitionibus molestiarum*, quarum vel sola longinquitas, amaro tædio victum animum, refringere atque abijcere solet; illo nobis ob oculos posito invictissimæ tolerantæ ac perseverantiæ exemplo, ad malorum nostrorum patientiam confirmemur. Quantula enim est omnis crux nostra, ut longinqua nobis ac diuturna videatur, cum illa Domini ac Salvatoris perpetua cruce comparata? quâ ille annos tres & triginta, eòq; ampliùs, ita oppressus fuit, ut dies noctesq; hæc in eum incurset cogitatio, neque ullum sibi doloris intervallum permitteret: cum neq; sic somno illi occuparetur animus, quin vigili mente ad ea quæ Patris sui essent, attenderet, & opus nostræ redemptionis, crucisq; labores secum ipse perpetuò convolveret.

Iste igitur sit exercitj præsentis fructus præcipuus: ut in memoriam atque honorem imitationemq; crucis Christi perpetuæ, constanter atque hilariter perferas, si quæ tibi cruces, afflictiones, morbi paulò diuturniores obvenerint;



id tecum assidue ejusdem exemplo reputans: victimam te esse divinæ gloriæ, pro tot peccatis tuis, summæ justitiæ cultro immolandam; perq; varias tribulationes, tandem cum Christo, in ara crucis, doloris & amoris igne concremandam: ita enim fiet, ut quidquid adversum atque acerbum occurrerit, id velut provisum meditatūmq; a quo animo excipias; memor, ferrum & ignem, nec mollius aliquid manere victimam, teq; per hæc dura, ad dignum Deo gratūmq; sacrificium apparari.

*De utilit. jejum. c. 3.*

Quem etiam in morem alicubi invenio S. Augustinum, eadēmq; prorsus cogitatione se in pœnis suis confirmantem. Nam cum de supplicijs quæ sponte suscipiuntur differens, id sibi objecisset quasi ex persona tentatoris: *DEO ergo placet, quia te crucias? Ergo crudelis est, qui delectatur pœnis tuis?* tum fortiter respondet in hunc modum: *Exercitio me placet, ut ille parcat; do deo me pœnas, ut ille subveniat; ut placeam oculis ejus, ut delectem suavitatem ejus; quæ postrema jam supra posuimus. Nam & victima (subdit) excrucietur, ut in anum imponatur.*

Hunc igitur in modum, nos quoque animo affecti, & comparati esse debemus: quemadmodum & Martyr Ignatius; dum locum supplicio suo apparatus, tanquam altare aspiceret, bestiarum dentes velut instrumenta sacrificij, quibus Deo immolandus esset; ita Romanis scribens: *In hoc potius incumbite, ut DEO immolet, dum adhuc altare paratum est. Et postea: Orate, ut per hæc instrumenta, DEO fiam pura hostia.* Sed de his hætenus.

## CAPVT XVIII.

*Considerationes, quibus efficitur, afflictiones à DEO immixtas, cum veneratione atq; amore esse suscipiendas.*

A gra.